

Arrest

**nr. 108 467 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de artikelen 3 en 5 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de schending hiervan slechts in hun tweede middel aanhalen, doch dat zij nalaten uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissingen deze bepaling precies zouden schenden, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

Waar de verzoekende partijen in het kader van artikel 3 van het EVRM in algemene bewoordingen verwijzen naar de algemene toestand in hun land van herkomst, met name Dagestan, wordt opgemerkt dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat. De verzoekende partijen moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven werd de verzoekende partijen bij arresten nrs. 55 349 en 55 350 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 januari 2011 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Waar de verzoekende partijen tevens verwijzen naar de omstandigheid dat zij “tot voor kort een procedure art. 9 TER VW had lopen, dewelke ontvankelijk was verklaard, doch die uiteindelijk is afgewezen geworden bij beslissing dd. 25.01.2013” en dat “er zal hoger beroep aange tekend worden”, dient opgemerkt dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 mei 2013 met nummer 102 371 de afstand van geding werd vastgesteld. Geen van de partijen heeft immers met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking waarbij op de intrekking van desbetreffende beslissing en de doelloosheid van het beroep werd gewezen, zodat de partijen derhalve worden geacht in te stemmen met de voormelde in de beschikking opgenomen grond en de afstand van het geding wordt vastgesteld. Er kan verder op gewezen worden dat, voor zover de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aldus nog hangende zou zijn, deze aanvraag – gelet op de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 14 februari 2011 die zich bevindt in het administratief dossier – reeds ontvankelijk werd verklaard en de verzoekende partijen zodoende gemachtigd zijn tot tijdelijk verblijf, zodat de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissingen minstens wordt opgeschort. Dergelijke aanvraag verhindert echter niet dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling wordt gegeven. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door haar vermelde medische toestand en ingediende aanvraag, een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aannemelijk maakt.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 6 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 20 mei 2012 opgenomen grond, stellen de verzoekende partijen dat er een problematiek inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet is, en dat de aanvraag werd afgewezen op grond van technische redenen, met name afwezigheid, terwijl zij geen uitnodiging ontvangen heeft. Zij menen aldus dat de bestreden beslissing op ontijdige wijze werd betekend.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

2.5 Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting van 6 augustus 2013 waarbij zij stellen dat er een problematiek inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet is, dewelke werd afgewezen op grond van technische redenen, terwijl zij geen uitnodiging ontvangen heeft zodat de bestreden beslissing(en) aldus op ontijdige wijze werd(en) betekend, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Zoals hierna zal blijken, brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan wat reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 20 mei 2013, zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest, werd vastgesteld.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen ter terechtzitting voorhouden, blijkt vooreerst uit voornoemde beschikking van 20 mei 2013, dat de beslissing houdende “technische weigering” van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingetrokken. Vervolgens werden zij, naar aanleiding van hun beroep ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 7 januari 2013 tot weigering om technische redenen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bij aangetekend schrijven van 5 april 2013 wel degelijk ‘uitgenodigd’.

Meer bepaald werd hen met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat zonder terechtzitting uitspraak zal worden gedaan, tenzij één van de partijen vraagt om gehoord te worden. Na zodoende middels de beschikking te zijn gewezen op de intrekking van desbetreffende beslissing en de doelloosheid van het beroep, hebben noch de verwerende partij, noch de verzoekende partijen de mogelijkheid, dan wel de ‘uitnodiging’, een verzoek tot horen aan de Raad over te maken, aangegrepen. Dienvolgens werden zij geacht in te stemmen met de voormelde in de beschikking opgenomen grond en werd bij arrest met nummer 102 371 van 6 mei 2013 de afstand van het geding vastgesteld, bij welk procedureel verloop zij uiteraard geen ‘uitnodiging’ meer ontvangen. Zij hebben immers niet verzocht om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken. De Raad ziet niet in om welke reden de bestreden beslissingen in dit licht op ontijdige wijze zouden zijn betekend. De verzoekende partijen tonen minstens niet aan dat het anders zou zijn gelopen.

Waar de verzoekende partijen vervolgens nog aanvoeren dat de bestreden beslissingen op ontijdige wijze werden betekend daar er sprake is van een medische problematiek in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gaan zij opnieuw geheel voorbij aan wat hieromtrent in de beschikking van 20 mei 2013 reeds uitdrukkelijk werd gesteld. Gelet op de hoger vernoemde intrekking van de desbetreffende beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 7 januari 2013 tot weigering om technische redenen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd in de beschikking immers aangegeven dat voor zover de aanvraag van de verzoekende partijen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aldus nog hangende zou zijn, deze aanvraag – gelet op de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 14 februari 2011 die zich bevindt in het administratief dossier – reeds ontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partijen zijn dienvolgens gemachtigd tot tijdelijk verblijf, zodat de uitvoerbaarheid van de voorliggende bestreden beslissingen minstens wordt opgeschort. Dergelijke aanvraag verhindert echter niet dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling wordt gegeven.

In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt de haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, dan wel de medische problematiek van de verzoekende partij, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partij gaat niet in op de overige aspecten van de beschikking.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vier middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 20 mei 2013 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de vier middelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 7 en 9ter van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *“beginselen (van) behoorlijk bestuur”*, van het fair-play beginsel, en van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET